USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **V. V.**, zastoupená JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Klimentská 36, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-240/ZA-ZA11-ZA16-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2018, č. j. 1 Az 75/2017 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anitě Pešulové, advokátce se sídlem Klimentská 36, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-240/ZA-ZA11-ZA16-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo o žádosti žalobkyně ze dne 6. 3. 2016 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně dne 18. 9. 2017 žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jíž se domáhala zrušení napadeného

rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně v žalobě namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu věci v souvislosti s důvody k udělení doplňkové ochrany ve vztahu k § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť ačkoliv nepochází přímo z oblastí zasažených boji, trvá zájem Služby bezpečnosti Ukrajiny (dále jen „SBU“) o její osobu, protože distribuovala letáky, jejichž obsahem bylo přesvědčit obyvatele měst o důvodech autonomie Zakarpatské oblasti, což je nutno považovat za politickou činnost. Důvodem jejích obav byla mimo jiné i skutečnost, že za stejnou činnost byla zbita její kamarádka, pročež existuje reálné riziko, že i jí by se mohlo něco stát. Žalovanému vytýkala, že se nezabýval informacemi potvrzujícími její obavy z praktik SBU, které předložila; zároveň se domnívala, že zprávy, jež v průběhu správního řízení žalovaný shromáždil, neposkytují vzhledem ke skutkovým zjištěním ve správním řízení dostatečnou oporu závěru o schopnosti a ochotě státu původu poskytnout žalobkyni patřičnou ochranu.

[3] Městský soud konstatoval, že se ztotožňuje se závěry žalovaného, neboť žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu; za takovou činnost totiž nelze považovat pouhé roznášení letáků, jejichž obsah žalobkyně ani neznala. Městský soud poukázal na skutečnost, že žalobkyně dle přechodových razítek v cestovním dokladu po podepsání údajného slibu, že nevycestuje ze země, celkem 3x překročila státní hranici Ukrajiny, přičemž vždy předkládala ke kontrole svůj cestovní pas, nikdy však nenastaly při opouštění či návratu do vlasti žádné komplikace, dokonce v srpnu 2015 po dobu 2 týdnů pobývala na Ukrajině a neměla žádné problémy. Pokud by ukrajinské státní orgány nechtěly, aby překročila státní hranici, tak by jí vedle podepsání souhlasu s nevycestováním také zabavily cestovní pas. Nelze proto dojít k závěru, že by žalobkyně byla osobou, o kterou by měly ukrajinské státní orgány zájem. Jednání SBU a ukrajinské policie proti žalobkyni nelze považovat za důvod pro odůvodněný strach z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K obavě žalobkyně, že se jí stane to samé, co její kamarádce, která taktéž roznášela letáky, pak městský soud uvedl, že nepředestřela žádnou konkrétní spojitost mezi útokem na tuto kamarádku a vlastní aktivitou při roznosu letáků. Za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, neboť není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí rozšířil i do dalších částí země; žalobkyně navíc pochází ze Zakarpatské oblasti a dle informačních zdrojů založených žalovaným do spisu se Zakarpatské oblasti zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Městský soud stejně tak neshledal ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 azylového zákona, neboť z výpovědi žalobkyně v průběhu správního řízení ani ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je pak věcí správního uvážení, přičemž městský soud nemohl nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobkyní uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Žalovaný se též zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Po posouzení celého případu nezjistil, že by osobní a rodinná situace žalobkyně byla nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení

humanitárního azylu. Žalovaný se taktéž zaměřil na otázku, zda žalobkyni nehrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 azylového zákona; řádně se vypořádal i s námitkou pronásledování ze strany SBU kvůli roznosu letáků.

[4] Městský soud uzavřel, že žalovaný se tvrzeními žalobkyně dostatečně zabýval a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Pro závěr, že žalobkyně v zemi původu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a 2 azylového zákona svědčí skutečnost, že se žalobkyně do země svého původu bez problémů vrátila a o mezinárodní ochranu požádala až po delším pobytu v České republice. Žalobkyně přitom neuvedla takové závažné okolnosti, které by svědčily pro to, že žádost o mezinárodní ochranu nemohla podat dříve. Z tohoto důvodu proto není nutné, aby správní orgán posuzoval zprávy týkající se činnosti SBU, na které žalobkyně poukázala, protože nebylo prokázáno, že by SBU měla o žalobkyni zájem. Pokud by tomu tak bylo, byl by jí zabaven cestovní doklad a byl by jí znemožněn odjezd z Ukrajiny. Městský soud měl za to, že skutkový stav bylo možno považovat za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu, pročež neshledal žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného důvodným.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve rekapituluje obsah žaloby a taktéž napadeného rozsudku městského soudu, dále znova popisuje skutkové okolnosti věci a opakuje svou žalobní argumentaci. K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že je možné ji shledat v tom, že napadený rozsudek je zatížen zásadní vadou, která mohla mít dopad do jejího hmotně-právního postavení, přičemž tuto vadu shledává v nesprávném zjištění skutkového stavu, nedostatečném posouzení možných důvodů pro udělení doplňkové ochrany a nevypořádání s jejími námitkami uvedenými v žalobě. Stěžovatelka je přesvědčena, že byla porušena zásada materiální pravdy, neboť žalovaný řádně a správně neposoudil dopady svého rozhodnutí, přičemž městský soud tyto nesprávné závěry bez dalšího převzal.

[7] Dále namítá, že městský soud, stejně jako předtím žalovaný, zlehčil její problémy a obavy, které souvisely s roznosem letáků v souvislosti s propagací osamostatnění Zakarpatské oblasti. Byla několikrát kontaktována ze strany SBU a její kamarádku, která rovněž roznášela letáky, dokonce zbili. Za této situace nebyl dle přesvědčení stěžovatelky žalovaný zproštěn povinnosti zabývat se praktikami SBU, ale měl se vypořádat s jejími tvrzeními a dokumenty, které během správního řízení předložila. Stěžovatelka vytýká městskému soudu, že překlenul chybu žalovaného, který se nevypořádal se stěžejní námitkou stěžovatelky, a to konstatováním, že o ní SBU neměla zájem, neboť v opačném případě by nemohla vycestovat. Naopak, SBU jí nezákonně vyhrožovala, přičemž podobný průběh věcí není ničím výjimečným a neexistuje reálná naděje, že by se mohla domoci ochrany.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy. V podrobnostech žalovaný odkazuje na odůvodnění správního rozhodnutí, obsah spisu a napadený rozsudek. Městský soud dle názoru žalovaného vypořádal důkladně všechny konkrétně uplatněné námitky obsažené v žalobě, jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné a výrok rozsudku je řádně odůvodněn. Z obsahu podané kasační stížnosti je na první pohled zjevné, že veškerá argumentace stěžovatelky je toliko vyjádřením nesouhlasu s rozsudkem městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[10] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[13] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. *„O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud*

nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[14] Stěžovatelka uvedla, že přijatelnost její kasační stížnosti je možné shledat v tom, že napadený rozsudek je zatížen zásadní vadou, která mohla mít dopad do jejího hmotně-právního postavení, přičemž tuto vadu shledává v nesprávném zjištění skutkového stavu, nedostatečném posouzení možných důvodů pro udělení doplňkové ochrany a nevypořádání s jejími námitkami uvedenými v žalobě.

[15] Nejvyšší správní soud k této relativně obecné argumentaci konstatuje, že žalovaný v rámci možností případu řádně a dostatečně zjistil skutkový stav a své rozhodnutí založil na jasně označených důkazech, když vycházel z pohovoru k žádosti se stěžovatelkou ze dne 14. 3. 2016, doplňujícího pohovoru se stěžovatelkou ze dne 15. 11. 2016 a 23. 11. 2016, dvou nedatovaných dopisů od matky stěžovatelky předložených žalovanému dne 13. 12. 2016 (přeložených z jazyka ukrajinského do českého tlumočníkem), Závazného stanoviska Ministerstva vnitra č. ZS28490 ze dne 5. 1. 2016, Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016, Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 24. 11. 2016, Freedom House Svoboda ve světe 2017 – Ukrajina z ledna 2017 či Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016. Krom článku *„Šéf SBU: Rusko se pokouší rozvrátit Ukrajinu rukou Gagalinů a Rusínů“* z července 2017 ze serveru *„ZUMA Press/Globallookpress.com“* (dále jen „článek“), nepředložila stěžovatelka žalovanému žádné další podklady ani nenavrhla provedení jakýchkoli konkrétních doplňujících důkazů; například žádnou z několika v rámci pohovoru popsaných listin vzešlých z jejího tvrzeného styku se SBU stěžovatelka nepředložila, neboť je údajně nemá k dispozici, jakkoli jí však z Ukrajiny minimálně dvakrát přišla poštovní zásilka. Na zprávu náměstkyně Nejvyššího komisaře OSN pro lidská práva Kate Gilmorové ze srpna 2016 poukázala stěžovatelka až v řízení o žalobě, nikoliv již před žalovaným. Za takto předestřené situace nelze městskému soudu jako hrubé porušení vytýkat, že shledal žalovaným zjištěný stav za dostatečně objasněný a

odpovídající okolnostem daného případu. Co se předmětného článku týče, není pravdou, že by se městský soud a před ním i žalovaný s tímto podkladem nikterak vypořádali ve smyslu, že by jej opomenuli, nýbrž konstatovali, že je nadbytečné se detailně zabývat praktikami SBÚ, pakliže dospěli vzhledem k popsaným okolnostem k závěru, v nyní projednávaném případě stěžovatelce ze strany tohoto státního orgánu žádné důvodně očekávatelné skutečné nebezpečí vážné újmy nehrozí. Nejvyšší správní soud nadto uvádí, že stěžovatelkou předložený článek je velmi stručný a obecný; z v něm obsažených tvrzení jako *„hlava SBU rovněž ujišťovala, že tajné služby budou čelit podobných hrozbám“* (myšleno k šíření autonomních nálad), nelze v tomto konkrétním případě nic usuzovat; slovní spojení *„čelení hrozbám“* navíc nikterak neprokazuje riziko protiprávního jednání SBU způsobujícího vážnou újmu. Především ovšem není pravdou, že by městský soud tuto žalobní námitku stěžovatelky opomenul. K otázce nedostatečného posouzení možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný se dostatečně zabýval jednotlivě všemi důvody uvedenými v ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu; v řízení před městským soudem žádala stěžovatelka o přezkoumání důvodů dle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, přičemž posouzení těchto námitek se městský soud věnoval v bodech 8 a 12-14 napadeného rozsudku. Sama skutečnost, že se městský soud ve svém právním názoru ztotožnil s posouzením učiněným žalovaným, není rozhodně žádným pochybením soudu, pakliže je tento postoj patřičně odůvodněn. Je sice pravdou, že městský soud se při vypořádání hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy ve vztahu k námitce neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu omezil z větší míry na citaci z rozhodnutí žalovaného, jeho závěry však sám dále rozvádí a podrobuje přezkumu; především je však nutno vypořádání této námitky hodnotit v kontextu celého napadeného rozhodnutí, neboť obdobná až totožná argumentace stěžovatelky se opakovala v rámci několika námitek, bylo proto nadbytečné, aby městský soud posouzení učiněné v bodě 8 znova mechanicky opakoval i v bodech následujících. Ani případné dílčí nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku ovšem nejsou dostatečně intenzivní vadou, neboť ve svém souhrnu je toto rozhodnutí přesvědčivé; i podle Ústavního soudu totiž není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná. Nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, pak uvádí, že *„povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno.“* Nejvyšší správní soud proto neshledal v napadeném rozsudku žádné nedostatky odůvodnění týkající se posouzení možných důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které by byly takové intenzity, že by mohly věcně ovlivnit napadené rozhodnutí.

[16] Stěžovatelkou tvrzený důvod přijatelnosti kasační stížnosti, tj. pochybení městského soudu, by mohl obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k tak hrubým vadám, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí. Takovými vadami však napadený rozsudek,

ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. Napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani žádného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva. Městský soud vypořádal všechny stěžovatelkou uplatněné námitky obsažené v žalobě, jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné, a výrok je řádně odůvodněn. Jen samotná polemika stěžovatelky s právními závěry, které městský soud ve věci zaujal a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak důvodem přijatelnosti není. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, tedy v projednávané věci nedošlo, pročež podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak nejsou splněny.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[17] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka nepředestřela žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisu, ani z popisu skutečnosti samotnou stěžovatelkou, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

[19] Usnesením městského soudu ze dne 3. 11. 2017, č. j. 1 Az 75/2017 - 29, byla stěžovatelce ustanovena zástupkyně z řad advokátů JUDr. Anita Pešulová, advokátka se sídlem Klimentská 36, Praha 1. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovená zástupkyně stěžovatele netvrdí a nedokládá, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy odměna ustanovené zástupkyně činí částku ve výši 3.400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu